

Støt POV - og få medlemsfordele

Støt os og modtag Paavo Matsins 'Gogol Disko' som gratis e-bog, hvis du vil sikre POV som uafhængigt medie for debat, borgerstemmer og ekspertanalyser.

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Få din telefoni i
Microsofts Teams...
Uni-tel
Det er lige tit

uni-tel
The Future of Telecom

Film: 'Krudttønden' – det der gør os til mennesker

Publiceret 05/03/2020 i Kultur/Film
af **Frederik Bojer Bové**

FILM // ANMELDELSE: Der har været en vis virak om Ole Christian Madsens film *Krudttønden*, og hvorvidt der har været respekt nok overfor ofrene. Men ifølge Frederik Bojer Bové er det lidt omvendt. Der mangler et mere personligt livtag med hvad der skete, og så føles det ikke helt vigtigt nok at bruge tragedien på den måde.

Få ting kan gøre mig så arrig som når en film udviser mangel på respekt over for en nylig historisk begivenhed. Men min reaktion på Ole Christian Madsens *Krudttønden* blev nærmest omvendt: I stedet for at føle det var for tidligt, så føles *Krudttønden* som om den kommer lidt for sent.

Og i stedet for at være præget af mangel på respekt, så føles filmen lidt for respektfuld objektiv, lidt for bange til reelt at tage livtag med den tragiske hændelse, den skildrer. Og det er synd, for alle forbehold til trods, så gemmer der sig en rigtig fremragende film derinde.

En dag vi aldrig glemmer

De fleste af os kan nok huske nogenlunde hvad der skete den 14. februar 2015, da Omar Abdel Hamid el-Husseini angreb Krudttønden

under et arrangement med Lars Vilks, dræbte filminstruktøren Finn Nørgaard, og nogle timer senere myrdede Dan Uzan, der stod vagt foran synagogen i Krystalgade, inden Omar selv blev skudt og dræbt af politiet.

Menu

Krudttønden - Official Trailer

Men jeg må indrømme jeg aldrig har været klar over detaljerne. *Krudttønden* skildrer ugerne op til angrebet, efter angrebet på Charlie Hebdo i Frankrig, der både radikaliserer Omar (Albert Arthur Amiryan), og får filminstruktør Finn Nørgaard (Lars Brygmann) til at tænke over hvad det egentlig er han vil med sine film. Deres to historier sammenflettes med skildringer af Dan Uzan (Adam Buschard), der forsøger at finde et job, og med Rico (Nikolaj Coster Waldau), en til filmen opfundet karakter, der er på vej til ikke at kunne passe sit job i politiets Aktionsstyrke.

Det nære og menneskelige

Det er Rico vi ser i filmens åbningsscene, til debriefing, hvor han nærmest leverer filmens morale: Tingene går så stærkt for tiden, der sker så meget skidt, at det er svært at holde fast i de vigtige ting, det der gør os til mennesker.

Det er en god pointe, men desværre også en som filmen understreger på en lidt uheldig måde. For dens konstante fokus på Charlie Hebdo får det til at føles som om den foregår for langt mere end fem år siden. Når karaktererne diskuterer hvor vigtigt ytringsfrihed er, og at man skal turde sige sin mening lige meget hvad, så er det i dag godt nok svært ikke at tænke på Rasmus Paludan og børnebegravelser. Ligesom mine tanker ofte gik til Ulaa Salims *Danmarks Sønner* der syntes at have behandlet terror i en dansk sammenhæng langt mere definitivt.

Dan Uzan var en helt ikke på grund af den ene aften hvor han blev myrdet mens han holdt vagt, men på grund af de utallige andre aftener han stillede sig op for at hjælpe sit miljø en lille smule. Det er den slags små ting der gør os til mennesker.

Med fare for at være lidt grov, så virker det her lidt som om filmen selv er blevet fanget i Ricos fælde, og har hængt sig for meget fast i en specifik katastrofe, frem for at fokusere på det som gør os til mennesker. Det er i hvert fald ikke i skildringen af Charlie Hebdo, at filmen får sin styrke.

Det er ikke hans optagethed af ytringsfrihed, som gør Finn Nørgaard til en modig karakter, men den måde han reagerer på når kuglerne begynder at flyve. Ligesom min beundring for Dan Uzan var størst i den korte scene hvor han giver en lille bemærkning til den lille pige han skal bevogte, for som han har fortalt er det hans opgave at skabe tryghed og ro i hans miljø. Uzan var en helt ikke på grund af den ene aften hvor han blev myrdet mens han holdt vagt, men på grund af de utallige andre aftener han stillede sig op for at hjælpe sit miljø en lille smule. Det er den slags små ting der gør os til mennesker.

[LÆS ALLE FREDERIK BOJER BOVÉS FILMANMELDELSER HER.](#)

Krudttønden sætter sig her mellem to stole. Den vil på den ene side gerne være en samfundsdebatteerende film, men på den anden side vil den gerne leve med sine karakterer. Det er den anden film som fungerer, og det endog ganske fremragende.

“

Den her film skriger på en *æstetik*, den skriger på at vi mærker hvor *fortvivlet* og *oprørt* alle filmskaberne har været.

Fotograf John Christian Rosenlund er mest kendt fra norske film som *Kongens Valg* og *Bølgen*, men han imponerer i en dansk sammenhæng. Der er meget af filmen der forsøger at ramme en dokumentarisk umiddelbarhed, mest den debatterende del af filmen, og det er ikke rigtig noget specielt. Men i andre scener stiller kameraet sig helt stille, og fanger mennesker i deres omgivelser, på imponerende vis. Dan Uzan foran synagogen fanges f.eks gentagne gange på nærmest magisk vis, ligesom et kort klip af Omar helt alene i en neonoplyst computercafé, på et tidspunkt hvor han må have indset at han skal dø, er skræmmende stærkt og nærmest ubehageligt empatisk. Man fornemmer et menneske, hvor man ikke vil se et menneske.

På engelsk har *Krudttønden* fået titlen *The Day We Died*. Det er en stærk titel, der rammer hvad filmen gør bedst. Dens elegiske skildring af de sidste par uger før tre mænd skal dø er ualmindelig smukt udført. Men det kunne have været smukkere.

Jeg ville ønske Ole Christian Madsen var gået linen ud, og havde æstetiseret den her sorg helt ud hvor det gør rigtig ondt, i stedet for at så ofte vælge et mere neutralt og objektivt filmsprog. Den her film skrigger på en *æstetik*, måske longtakes, måske noget Haneke'sk, den skrigger på at vi mærker hvor *fortviulet* og *oprørt* alle filmskaberne har været. Det ville på paradoksal vis have virket mere respektfuldt, hvis vi mærkede at filmskaberens simpelthen var for berørt af begivenhederne til at kunne forholde sig rolig og neutral til det skildrede.

Der laves rigtig mange *vigtige* danske film i disse år, film om vores historie eller om vigtige samtidige problemstillinger. Men der er en fare for at de her film kommer til at føles for meget som fælleseje, for meget som noget vi alle skal tage stilling til. Ole Christian Madsen beviser i glimt, at han har ret til og evner at give os *sin* udgave af terrorangrebet. Havde han gjort det endnu mere, så havde hans film været endnu bedre.

Krudttønden

1 time 46 minutter

SF Studios

Fotocredit: PR Fotos

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser,
anmeldelser og essays i **POV Weekend** –
hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at støtte vores arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

FREDERIK BOJER BOVÉ

KRUDTTØNDEN

OLE CHRISTIAN MADSEN

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

Dagbog fra en
ensom filmfan
#10: Lad os tale
om film om film!

Dagbog fra en
ensom filmfan #9:
Samfund. Hvad er
det?

Dagbog fra en
ensom filmfan #8:
Nye kunstneriske
visioner?

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

Ugens overblik

POV WEEKEND samler hver fredag morgen ugens væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og essays i et skarpt ugebrev.

Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan uforpligtende tilmelde dig her →

Emailadresse

Fornavn

Efternavn